

Arrest

nr. 129 407 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een minderjarige etnische Albanees afkomstig uit Vllahi (gemeente Mitrovicë) en u beschikt over de Kosovaarse nationaliteit. Op 6 januari 2012 stak uw broer A. (...) in een snackbar in Mitrovicë na een banale woordenwisseling en ruzie de persoon B. A. (...) neer met een mes. B. A. (...) overleed aan zijn verwondingen op weg naar het ziekenhuis. Uw broer A. (...) werd aangehouden en later uiteindelijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van elf jaar. De dag van het incident was u thuis toen de politie uw vader hierover kwam informeren. Vanaf het moment dat uw familie, en dus uw vader, op de hoogte werden gesteld dat er een moord was gebeurd, werd er besloten om niet meer naar buiten te gaan en opgesloten te leven in huis. De regel in Kosovo is dat wanneer er een moord gebeurd er

automatisch een bloedwraak volgt en de familie van de moordenaar zich meteen opsluit. Dit zijn de regels van de Kanun. Uw jongste broer ging niet meer naar de lagere school in het dorp en u, uw vader, uw moeder en uw broers sloten zich op in huis. Ook de broers van uw vader sloten zich op. Binnen de week stuurde uw vader al een bemiddelaar naar de familie A. (...). Hij stuurde R. J. (...), een bemiddelaar uit Drenicë, als eerste bemiddelaar. De reactie van de vader van B. (...), B. A. (...), was dat hij bloedwraak wilde nemen en dat hij geen verzoening wilde en ook geen tijdelijke bewegingsvrijheid, een besa, wilde toestaan. De broers van uw vader dienden maar een week opgesloten te zitten omdat de tegenpartij had gezegd dat ze het op uw gezin - het gezin van uw vader - gemunt hadden. R. J. (...) is een drie- à viertal keren naar de familie A. (...) gegaan maar heeft nooit iets voor elkaar gekregen. Andere bemiddelaars, onder meer de imam van Pejë en een paar mensen uit Mitrovicë, hebben ook pogingen ondernomen maar er werd nooit iets bekomen. Er werd zelfs nooit een besa verkregen. In het totaal heeft uw vader 6 keer bemiddelaars uitgestuurd voor uw eerste vertrek uit Kosovo. Uw broer kreeg maar zelden bezoek in de gevangenis omdat jullie opgesloten leefden. Uw vader en moeder gingen maximaal 10 keer op bezoek. Zij gingen voorzichtig daarnaartoe met de wagen, met behulp van een oom. U bezocht uw broer één keer samen met uw ouders in de gevangenis te Pejë. Uw andere broers gingen ook slechts één keer op bezoek uit schrik voor de bloedwraak. Omdat u uw huis niet mocht verlaten kon u niks doen, noch naar school gaan, noch met vrienden afspreken, noch werken. Uw vrienden uit Mitrovicë kwamen ook niet bij u thuis op bezoek want ze hadden schrik dat hen iets zou overkomen. Alleen familie die naast jullie woonde, kwam op bezoek. Uiteindelijk besliste uw vader dat u best Kosovo zou verlaten. Hij betaalde 2000 euro aan een smokkelaar. U werd door uw oom naar Mitrovicë gebracht en van daar vertrok u voor het eerst uit Kosovo. Twee dagen na uw vertrek kwam u aan in Oostenrijk waar u asiel aanvraagde op 13 augustus 2013. U legde er verklaringen af maar wachtte de beslissing inzake uw asielaanvraag niet af. Uw zus F. (...) woont in Duitsland en kwam u bezoeken. U voelde zich alleen in Oostenrijk en ging mee met uw zus naar Duitsland. Omdat u ook daar alleen was en u zich verveelde, wilde u terug naar Kosovo. Uw zus had daar niks op tegen ondanks ze wist dat jullie in een bloedwraak verwickeld waren. Na enkele dagen in Duitsland te hebben verbleven keerde u samen met de echtgenoot van uw zus met de wagen terug naar Kosovo in oktober 2013. Uw vader was heel kwaad want de bloedwraak was nog steeds aan de gang. Tijdens uw afwezigheid had hij nog vijf keer bemiddelaars gestuurd, zonder resultaat. Uw vader stuurde u opnieuw weg en betaalde een smokkelaar 2000 euro om u naar België te brengen, waar uw broer A. M. (...) (O.V. 6.380.887) woont. U vertrok voor de tweede keer uit Kosovo op 5 januari 2014. Op 7 januari 2014 vroeg u asiel aan in België. Sinds uw aankomst in België bleef uw vader verzoeningspogingen ondernemen, zonder resultaat. U beschikt over uw geboorteakte en een extract van geboorte beide afgegeven te Mitrovicë op 6 maart 2014, een kopie van een akte van inbeschuldigingstelling tegen A. M. (...) geschreven op 18 juni 2012 door de Procureur van het parket van het arrondissement Mitrovicë gericht aan de rechtbank van hetzelfde arrondissement betreffende de moord op B. A. (...) van 6 januari 2012 waarvoor A. M. (...) sinds 7 januari 2012 in voorhechtenis zit en een brief die werd geschreven door mr. G. R. (...), de raadsman van uw broer, op vraag van uw vader H. M. (...) waarin hij verklaart dat A. M. (...) werd veroordeeld tot 11 jaar gevangenisstraf wegens moord en dat uw vader en zijn zonen zich hebben opgesloten uit angst voor bloedwraak toen ze wachtten op het verkrijgen van een besa van de familie van het slachtoffer, maar dat er geen besa werd toegekend noch een verzoening werd bereikt waardoor uw familie een beperkte bewegingsvrijheid heeft.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u in Oostenrijk een eerste asielaanvraag indiende op 13 augustus 2013, dat u aldaar het antwoord op uw aanvraag niet afwachtte en vertrok naar Duitsland samen met uw zus F. (...), om vervolgens na enkele dagen samen met uw schoonbroer – de echtgenoot van F. (...) – terug te keren naar Kosovo. Een dergelijke handelwijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van een vrees voor ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U stelde dat u in Kosovo louter binnenshuis kon leven als gevolg van een bloedwraak en u uit vrees voor bloedwraak bent gevluht uit Kosovo. Bijgevolg houdt uw uitleg dat u naar Kosovo terugkeerde omdat u zich alleen voelde en u zich verveelde geen steek en kan het geenszins uw terugkeer rechtvaardigen. Indien u in een bloedwraak zou verwickeld zijn is het bovendien weinig aannemelijk dat uw zus F. (...) u zou toegelaten en zelfs zou aangemoedigd hebben om naar Kosovo terug te keren (CGVS, p. 6-8 en p. 22). Dat uw vluchtrelaas ernstig in twijfel kan worden getrokken, blijkt overigens uit het feit dat uw verklaringen over het fenomeen van bloedwraak in Kosovo niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. U stelde dat in Kosovo families zich na een moord automatisch opsluiten volgens de traditie uit vrees voor bloedwraak (CGVS, p. 14). De regels van de

Kanun (i Lekë Dukagjinit) worden immers gevolgd (CGVS, p.14). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt integendeel dat, hoewel niet volledig kan worden uitgesloten dat elementen van het traditionele gewoonterecht in bepaalde regio's en in bepaalde constellaties verder worden gebruikt, dat bloedwraak, een vorm van het recht in eigen handen nemen, in Kosovo nauwelijks nog bestaat en dat het gebruik ervan door velen ook als achterhaald wordt beschouwd.

Bovenstaande vaststellingen zijn in die mate bepalend dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig in het gedrang komt. Bovendien zijn er nog verschillende opmerkelijke elementen in uw verklaringen die de ongeloofwaardigheid van de door u beweerde bloedwraak volgens de Kanun nog meer versterken. U verklaarde dat uw gezin, met name uw vader, uw moeder, en uw broers gevisieerd worden door de bloedwraak en daarom opgesloten dienden te leven (CGVS, p. 20-21). Door dit leven konden jullie niet werken en kon u niet naar de middelbare school in Mitrovicë gaan (CGVS, p. 3 en p. 21). Hoewel jullie zich opsloten, gingen uw vader en moeder wel een tiental keer uw broer in de gevangenis bezoeken. Ze werden hiervoor telkens met de wagen vergezeld door een familielid. Ze gingen niet vaker op bezoek uit vrees voor de bloedwraak. U en uw andere broers gingen uw broer slechts eenmaal bezoeken uit schrik voor de bloedwraak (CGVS, p. 11-13). Deze bewegingsvrijheid van u, uw vader, uw moeder en uw broers staat echter haaks op de door u beweerde vendetta. Het is immers net eigen aan een vendetta dat de gevisieerde en al zijn mannelijke bloedverwanten, van zodra een vendetta wordt uitgesproken, volledig in zijn bewegingsvrijheid wordt beperkt, daar hij telkens hij zich buitenshuis begeeft, riskeert gedood te worden. Dat uw moeder ook gevisieerd werd door de bloedwraak (CGVS, p. 15 en p. 21), is bovendien niet in overeenstemming met de regels van de Kanun die stelt dat enkel volwassen mannen het doelwit kunnen worden van bloedwraak. Er dient ook te worden opgemerkt dat uw ouders en uw andere broers nog steeds in Vllahi wonen (CGVS, p. 4-5). Hoewel u beweerde ook te vrezen voor de broers van B. A. (...) – de vader van het slachtoffer – en verklaarde dat zij ook in de bloedwraak verwickeld zijn, is het opmerkelijk dat u hun namen niet kon noemen (CGVS, p. 16). Wat betreft de verzoeningspogingen ondernomen door uw vader verklaarde u dat de eerste persoon die door uw vader werd gestuurd naar de tegenpartij de zekere R. J. (...) was, een bekende bemiddelaar uit Drenicë. Het is dan ook zeer bevreemdend dat deze persoon nooit bij jullie thuis zou zijn geweest en u hem dus naar eigen zeggen nooit in eigen persoon hebt gezien (CGVS, p. 17). Het is immers weinig plausibel dat de eerste bemiddelaar die werd uitgestuurd nooit bij jullie thuis kwam voor overleg terwijl u beweerde dat de imam van Pejë, een andere persoon die ook voor de bloedwraak bemiddeld heeft en naar de familie A. (...) werd gestuurd, wel bij jullie thuis is gekomen om te vergaderen over de verzoeningspogingen (CGVS, p. 20).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u beweerde bloedwraak.

Indien er geloof zou kunnen gehecht worden aan uw verklaringen, quod non, blijkt hoe dan ook dat u er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat u voor de door u aangehaalde problemen onvoldoende beroep kon doen op – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Er werd immers nooit officieel een klacht ingediend voor de bedreigingen van de familie A. (...) tegen u en uw familie. Uw uitleg dat de politie toch geen actie zou ondernemen in geval van een klacht is een blote bewering die niet is gestaafd aan de hand van concrete feiten of elementen (CGVS, p. 20). Het doel van een klacht bij de politie is net het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Bovendien dient opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2014 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe)

Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen geenszins. Uw identiteit staat in deze beslissing niet ter discussie. De kopie van de akte van inbeschuldigingstelling van de Procureur bevestigt louter en alleen dat uw broer A. (...) in beschuldiging werd gesteld voor een steekpartij in een snackbar op 6 januari 2012 en dat er hiervoor verschillende getuigen werden geconsulteerd. Het feit dat uw broer in beschuldiging werd gesteld voor moord doet geenszins afbreuk aan bovenstaande conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde bloedwraak waarin uw familie na het incident op 6 januari 2012 verwickeld zou zijn. Wat betreft de brief geschreven door zekere G. R. (...) een advocaat, kan vooreerst worden opgemerkt dat het een sterk gesolliciteerd karakter heeft aangezien de brief is geschreven op vraag van uw vader en bovendien kan een brief van een advocaat geenszins als een objectieve bron worden beschouwd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel wordt door verzoekende partij de schending aangehaald van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij laat weten dat zij absoluut niet akkoord kan gaan met de bestreden beslissing. Zij meent dat uit haar consistente verklaringen duidelijk is gebleken of minstens voldoende naar voor is gekomen dat haar leven en/of vrijheid in gevaar is in haar land van herkomst. Zij verwijst naar hetgeen zij tijdens haar voorafgaande interviews omstandig uiteenzette en is de mening toegedaan dat de stelling van verwerende partij slechts dier onwil aantoonst om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin zij zich bevond.

2.2.3.2. De Raad duidt verzoekende partij erop dat het zich louter niet akkoord verklaren met de bestreden beslissing en het louter vasthouden aan de beweerde vrees voor vervolging, hierbij verwijzend naar de reeds afgelegde verklaringen, niet volstaat om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Uit onderstaande uiteenzetting blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt om concrete argumenten voor te leggen waarmee zij de bestreden beslissing en de hierin vermelde conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas, kan ondermijnen. De kritiek dat de stelling van verwerende partij slechts haar onwil aantoonst om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin zij zich bevindt, wordt op geen enkele wijze onderbouwd, zodat de Raad er dan ook geen rekening mee kan houden.

2.2.4.1. Verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waaruit blijkt dat, zelfs indien er twijfel bestaat over bepaalde feiten in het relaas van de asielzoeker, de commissaris-generaal nog steeds de plicht heeft te onderzoeken of er een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is in hoofde van de betrokkene.

Verzoekende partij verwijt verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met de feitelijke situatie in haar land van herkomst, waarbij het duidelijk is dat de overheden worden misprezen en alwaar men niet in een “*open debat cultuur*” aanwezig was. Ook diende verwerende partij voldoende rekening te houden met het feit dat zij minderjarig is – waardoor zij bijvoorbeeld geen enkele zeggenschap had in haar familie – en dat zij slechts een beperkte opleiding heeft genoten. Hierdoor kan van haar niet worden verwacht dat zij alle details kent van haar eigen leven, regio of andere. Het is voor een zeventienjarige niet mogelijk om alle elementen uiteen te zetten van de feiten die zich een aantal jaren voordien hebben afgespeeld, oppert verzoekende partij.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en uit de overige stukken van het administratief dossier blijkt dat alle door verzoekende partij verschaftte feiten en elementen in aanmerking werden genomen en dat alle aspecten van de door haar aangebrachte problematiek afdoende werden onderzocht en besproken door verwerende partij. Verwerende partij is echter op basis van deze informatie tot de conclusie gekomen dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoekende partij en dat verzoekende partij in geen geval aannemelijk heeft kunnen maken geen beroep te kunnen doen op de hulp en bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

Aangaande het verwijt dat door verwerende partij geen of onvoldoende rekening werd gehouden met de feitelijke situatie in haar land van herkomst en met het feit dat zij minderjarig is en slechts een beperkte opleiding heeft genoten, stelt de Raad vast dat een dergelijke – overigens nauwelijks toegelichte – kritiek geen steun vindt in de bestreden beslissing, noch in het gehoorverslag. Uit niets blijkt dat van verzoekende partij zou zijn verwacht dat zij “*alle details*” kent van haar eigen leven, regio of andere en dat zij alle elementen uiteen zou kunnen zetten van de feiten die zich een aantal jaren voordien hebben afgespeeld. De Raad merkt op dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekende partij tijdens het gehoor eenvoudige vragen kreeg voorgeschiedeld, dat zij bovendien tijdens dit ganse gehoor werd bijgestaan door haar voogd en door haar raadsman en dat zijzelf en voormelde personen de kans werden geboden om nog vragen te stellen en opmerkingen te formuleren aan het einde van het gehoor (administratief dossier, stuk 4, . 23-24). De Raad stelt eveneens vast dat uit het gehoorverslag niet kan worden afgeleid dat verzoekende partij zich ten opzichte van de dossierbehandelaar geremd zou hebben gevoeld om bepaalde informatie mee te delen ten gevolge van een (cultureel ingebakken) gebrek aan vertrouwen in

de asielinstanties/overheid in het algemeen. Tot slot verwijst de Raad nog naar hetgeen dienaangaande wordt gesteld in onderstaande uiteenzetting.

2.2.5.1. Aangaande haar terugkeer naar Kosovo, legt verzoekende partij uit dat zij naar haar zus ging in Duitsland maar dat zij er niet kon aarden. Zij was op dat moment nog maar zestien jaar, zij was er niet op haar gemak en zij begreep niet goed wat er allemaal aan de hand was. Zij was zich niet helemaal bewust van het gevaar dat zij liep. Omwille van de psychische problemen die ontstonden door deze situatie, heeft zij besloten om terug te keren naar haar ouders in Kosovo. Dit werd echter slecht ontvangen door haar familie, die haar duidelijk maakte dat zij er echt niet kon blijven. Verzoekende partij stelt verder nog dat verwerende partij hier de zaken omdraait. Het feit dat zij is teruggekeerd verduidelijkt net haar wil om de situatie ter plaatse op te lossen eerder dan te vluchten.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar totaal niet met haar voorgehouden vrees verenigbare houding tracht goed te praten door te verwijzen naar haar jeugdige leeftijd, het feit dat zij niet goed beseftte welk gevaar zij liep in Kosovo en haar psychologische problemen. Een dergelijk verweer overtuigt allermindst. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij, ondanks het feit dat zij gevisieerd werd door de familie A., nog geen twee dagen in Duitsland is gebleven bij haar zus en dat zij dan, omdat zij zich daar vervoeelde en niemand had, met de toestemming en hulp van haar zus en dier echtgenoot gewoonweg kon terugkeren naar Kosovo. Het is, gelet op de door verzoekende partij geschetste situatie, totaal niet aannemelijk dat haar (volwassen) zus haar zou hebben laten terugkeren naar Kosovo en dat haar familie in Kosovo daar niet eens van op de hoogte was (administratief dossier, stuk 4, p. 8). Bovendien is verzoekende partij, volgens haar verklaringen, dan ook nog eens vier maanden in Kosovo verbleven alvorens zij weer is vertrokken naar Europa, ondanks de risico's die zij daar liep – waarbij de Raad er ook nog op wenst te wijzen dat de rest van haar familie nog steeds in Kosovo woont, ondanks de bloedwraak die tegen hen werd uitgesproken – en zou haar vader telkens tweeduizend euro hebben moeten ophoesten om haar naar Europa te kunnen laten gaan, hetgeen een aanzienlijk som is (administratief dossier, stuk 4, p. 8-9). Zoals verwerende partij opmerkt in haar beslissing, komt het evenmin plausibel over dat verzoekende partij koste wat het kost onmiddellijk wou terugkeren naar Kosovo omdat zij zich in Duitsland vervoeelde en zij zich er eenzaam voelde, terwijl zij in Kosovo steeds binnen diende te blijven en zelden bezoek kreeg omwille van de bloedwraak die tegen haar familie werd uitgesproken.

2.2.6. Aangaande de argumenten van verzoekende partij betreffende de vaststellingen dat de bewegingsvrijheid van haar, haar vader, haar moeder en haar broers haaks staat op de door haar beweerde vendetta en dat het zeer bevreemdend is dat R. J. nooit bij hen thuis zou zijn geweest, wijst de Raad erop dat dit overtollige motieven betreffen zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.7.1. Verzoekende partij is het niet eens met de stelling van verwerende partij dat de bloedwraak niet langer zou bestaan in Kosovo. Zij benadrukt dat de bloedwraak wel degelijk nog steeds bestaat in landelijke gebieden en zij betoogt dat verwerende partij zich baseert op gedeeltelijke informatie. Het is zelfs zo dat de bloedwraak plaatsvindt in België en in Nederland, tussen geëmigreerde families.

Verzoekende partij verwijst naar en citeert een passage uit een document gepubliceerd op de website www.vluchtelingenwerk.be, waarin gesteld wordt dat vooral het westelijke deel van Kosovo gezien wordt als één van de regio's die de traditie van de bloedwraak kent, dat in de meeste gevallen de erecode uit de Kanun echter niet wordt gevolgd, dat de omvang van het probleem onduidelijk is en dat ook niet kan worden uitgesloten dat situaties die lijken op bloedwraak soms nauw samenhangen met criminele afrekeningen tussen rivaliserende families of clans.

Verzoekende partij argumenteert verder dat het niet ernstig is te stellen dat de bloedwraak bijna niet meer bestaat. Ofwel bestaat ze nog, ofwel niet meer. Deze dubbelslachtige houding is niet ernstig en bovendien werd er geen rekening gehouden met haar leeftijd noch met de tijdspanne waarbinnen dit gebeurde. Verwerende partij heeft geen rekening willen houden met het feit dat de bloedwraak niet vorig jaar werd uitgesproken, maar reeds enkele jaren gaande is.

2.2.7.2. De Raad wenst er in de eerste plaats op te wijzen dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd dat de bloedwraak niet langer zou bestaan in Kosovo: *“Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt integendeel dat, hoewel niet volledig kan worden uitgesloten dat elementen van het traditionele gewoonterecht in bepaalde regio's en in bepaalde constellaties*

verder worden gebruikt, dat bloedwraak, een vorm van het recht in eigen handen nemen, in Kosovo nauwelijks nog bestaat en dat het gebruik ervan door velen ook als achterhaald wordt beschouwd." Verzoekende partij stelt overigens zelf in haar verzoekschrift dat verwerende partij een dubbelzinnige motivering neerzet door te stellen dat de bloedwraak "bijna niet meer bestaat", hetgeen uiteraard niet als een ernstig argument kan worden beschouwd, nu verwerende partij hiermee enkel bedoelt dat de bloedwraak nog wel bestaat in Kosovo maar dat deze praktijk nog zeer zelden voorkomt. Verzoekende partij tracht deze vaststelling te weerleggen door te verwijzen naar een bericht van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, hierbij opmerkend dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt onvolledig is. Deze argumentatie kan echter niet worden gevolgd door de Raad. De Raad merkt op dat uit de informatie waarover verwerende partij beschikt, blijkt dat het in geen geval om een wijdverbreid fenomeen gaat – volgens mediaberichten zouden tussen 1999 en 2004 ongeveer vijftig gepleegde moorden aan bloedwraak kunnen worden toegeschreven en er wordt aangenomen dat men in de periode tot 2009 gemiddeld per jaar van ongeveer drie gevallen van bloedwraak kan uitgaan, in het bijzonder van moorden die in de openbaarheid opzien baren. In dit rapport wordt besloten dat de meeste Kosovaren het thema van de Kanun of de bloedwraak als achterhaald beschouwen en dat deze vorm van het recht in eigen handen nemen in Kosovo nauwelijks nog bestaat (administratief dossier, stuk 13, . 8-10). Uit de door verzoekende partij aangehaalde passage kan enkel worden opgemaakt dat de bloedwraak nog steeds bestaat in bepaalde regio's van Kosovo, maar dat de omvang van dit probleem onduidelijk is, mede omdat het geweld dat met deze specifieke problematiek gepaard gaat, moeilijk kan worden afgebakend. Uit deze informatie kan derhalve niet worden afgeleid dat de bloedwraak in Kosovo, al dan niet volgens de strikte regels van de Kanun, nog steeds een wijdverspreid fenomeen is en dat dit de normale gang van zaken is om bepaalde conflicten/situaties tussen personen/families op te lossen, zoals verzoekende partij wel verkeerdelijk beweert in het gehoorverslag. De Raad voegt hier nog aan toe dat, zelfs van iemand die minderjarig is, kan worden verwacht dat die zou weten dat het in haar land van herkomst heden niet de normale gang van zaken is dat de regels van de Kanun/de bloedwraak worden/wordt toegepast wanneer er een moord wordt gepleegd ("*Dat zijn de regels in Kosovo, de regels volgen de Kanun*", administratief dossier, stuk 4, p. 14). De Raad wijst erop dat verzoekende partij, die geboren is anno 1997 en op het ogenblik van de moord anno 2012 vijftien was en op het ogenblik dat zij door haar vader wordt verplicht om reden van de bloedwraak het land te verlaten reeds de leeftijd van zestien had bereikt, duidelijk op deze momenten niet langer kan beschouwd worden als een *infans* en derhalve van haar mag worden verwacht van voormelde informatie in kennis te zijn. Tevens kan door de Raad niet worden ingezien waarom voor het verwerven van deze kennis betreffende een toestand waarvan men beweert zelf het slachtoffer te zijn enige schoolse opleiding is vereist.

2.2.8.1. Verwerende partij stelt vast dat, indien er al geloof zou kunnen worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij, *quod non*, verzoekende partij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij voor de door haar aangehaalde problemen onvoldoende beroep kon doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Verzoekende partij repliceert hierop dat haar familie geen klacht indiende omdat dit geen effectief middel zou zijn. Hoewel verwerende partij terecht aangeeft dat er steun is naar de (Kosovaarse) politie vanwege de internationale gemeenschap, is deze – zeker voor wat betreft afgelegen gebieden – zeker niet bij machte de situatie te veranderen of de veiligheid te garanderen, wel in tegendeel. Het inschakelen van de politie zou de situatie enkel verergeren, zo meent verzoekende partij. Bovendien, zo stelt verzoekende partij nog, duurt deze situatie al tweeënhalf jaar, terwijl de bronnen waarover verwerende partij beschikt, spreken van 2014.

2.2.8.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer verzoekende partij toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat de uitleg van verzoekende partij dat de politie toch geen actie zou ondernemen in geval van een klacht en dat haar familie daarom nooit een klacht heeft ingediend, een blote bewering is die niet gestaafd wordt aan de hand van concrete feiten of elementen. Verwerende partij motiveert vervolgens op uitvoerige wijze dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare objectieve landeninformatie blijkt dat de Kosovaarse politie, wanneer deze van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, *anno* 2014 op afdoende wijze actie onderneemt. Verzoekende partij herhaalt in haar verzoekschrift dat het indienen van een klacht geen effectief middel zou zijn en dat de in Kosovo genomen maatregelen (om het politieel systeem te verbeteren) niet voldoende zijn om de situatie te veranderen of de veiligheid te verbeteren. Het inschakelen van de politie zou de zaken enkel maar verergeren, meent verzoekende partij zelfs. De Raad merkt dienaangaande op dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot het louter ontkennen van het feit dat zij in Kosovo voor haar problemen afdoende hulp en bescherming zou kunnen verkrijgen van de aldaar aanwezige autoriteiten, doch zij brengt geen objectieve informatie bij waarmee zij de informatie waarop verwerende partij zich steunt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 13), kan weerleggen of op zijn minst nuanceren. Zoals reeds opgemerkt, blijkt uit haar verklaringen dat haar familie zelfs nooit een poging heeft ondernomen teneinde deze hulp te verkrijgen. Zij kan voormelde bewering dan ook niet met concrete elementen staven. Haar opmerking dat de bronnen waarover verwerende partij beschikt, spreken van 2014, terwijl het probleem reeds tweeënhalf jaar geleden is ontstaan, is niet dienstig. Het gestelde probleem is immers volgens verzoekende partij ook vandaag nog steeds hangende.

2.2.9.1. Verzoekende partij legt ter terechtzitting een document neer van het *"Mitrovicë/Mitrovica BC, EULEX Judges Team"* getiteld: *"BEWIJS BETEKENING VAN DOCUMENTEN"* (zie vertaling), alsmede een voor eensluidend verklaarde vertaling van deze brief naar het Nederlands, waaruit blijkt dat A. M., de broer van verzoekende partij, door het Kosovaars Hof van Beroep werd veroordeeld voor feiten van moord tot een gevangenisstraf van vijftien jaar. Verzoekende partij brengt eveneens een pagina bij uit het rapport: *"INFODOC KOSOVO"* van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, waaruit blijkt dat het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken in haar algemeen ambtsbericht Kosovo enkele risicoprofielen aanduidt van Kosovaarse asielzoekers die systematisch in aanmerking komen voor bescherming in de zin van het vluchtelingenverdrag, waaronder slachtoffers van eerwraak. Verzoekende partij legt tot slot nog een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands neer van een akte van inbeschuldigingstelling ten aanzien van A. M., de broer van verzoekende partij en een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands van een brief van de advocaat van A. M..

2.2.9.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de brief van de advocaat van de broer van verzoekende partij, alsmede een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Frans, reeds werd neergelegd op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 12, deel 1) en dat verwerende partij dienaangaande het volgende heeft gesteld: *"Wat betreft de brief geschreven door zekere G. R. (...) een advocaat, kan vooreerst worden opgemerkt dat het een sterk gesolliciteerd karakter heeft aangezien de brief is geschreven op vraag van uw vader en bovendien kan een brief van een advocaat geenszins als een objectieve bron worden beschouwd."* Het neerleggen van een vertaling naar het Nederlands van diezelfde brief, verandert uiteraard niets aan deze vaststellingen.

Wat betreft het neergelegde *"BEWIJS BETEKENING VAN DOCUMENTEN"* en de voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands van een akte van inbeschuldigingstelling ten aanzien van A. M., kan volgens de Raad eveneens verwezen worden naar de bestreden beslissing: *"De kopie van de akte van inbeschuldigingstelling van de Procureur bevestigt louter en alleen dat uw broer A. (...) in beschuldiging werd gesteld voor een steekpartij in een snackbar op 6 januari 2012 en dat er hiervoor verschillende getuigen werden geconsulteerd. Het feit dat uw broer in beschuldiging werd gesteld voor moord doet geenszins afbreuk aan bovenstaande conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde bloedwraak waarin uw familie na het incident op 6 januari 2012 verwickeld zou zijn."* De Raad voegt hier nog aan toe dat het feit dat haar broer effectief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf omwille van het plegen van een moord, niets verandert aan de vaststelling dat zij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zij in haar land van herkomst werkelijk gevisieerd wordt door de familie van het slachtoffer in het kader van een uitgesproken bloedwraak ten opzichte van haar familie/gezin. Om die reden is de loutere verwijzing naar een risicoprofiel, zoals vermeld in het algemeen ambtsbericht over Kosovo van het Nederlandse Ministerie voor Buitenlandse Zaken, evenmin dienstig.

2.2.10. Uit het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij verkondigde asielrelaas. Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij voor haar problemen, indien hier al geloof aan zou kunnen worden gehecht, *quod non*, niet zou kunnen rekenen op de hulp en bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Om die reden stelt de Raad vast dat verzoekende partij noch in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenmin aan dat er momenteel in haar land van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert, zoals bepaald in artikel 48/4, §, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd de als overtollig bestempelde motieven – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT